

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **I. P.**, nar. X, st. přísl. U.
bytem v ČR: X
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Poděbradská 5, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2025, č. j. OAM-0380905-16/DO-2025, MV-85676-14/OAM-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 21. 8. 2025, č. j. OAM-0380905-16/DO-2025, MV-85676-14/OAM-2025, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění
I. Vymezení věci

1. Žalobce brojil svojí žalobou proti shora specifikovanému rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o udělení dočasné ochrany a dočasná ochrana mu nebyla udělena podle § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Lex Ukrajina“), ve spojení s § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dočasné ochraně“), neboť jiný členský stát poskytnul žadateli dočasnou ochranu.
2. Dne 21. 5. 2025 podal žalobce žádost na určeném úředním tiskopisu o udělení dočasné ochrany na území ČR. Správní orgán zjistil, že žalobce již dříve získal povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany ve smyslu článku 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice 2001/55/ES“), ve Spolkové republice Německo. Žalobcovu žádost tak nejprve vyhodnotil jako nepřijatelnou ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, a proto žalobci tuto žádost vrátil dle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina se sdělením důvodu nepřijatelnosti jeho žádosti o dočasnou ochranu (provedeno na zadní straně tiskopisu). Takový postup žalobce pokládal za nezákonný, a proto se obrátil na Městský soud v Praze se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. Tento soud následně rozsudkem ze dne 20. 6. 2025, č. j. 5 A 49/2025-32, konstatoval, že k nezákonnému zásahu skutečně došlo a uložil správnímu orgánu, aby obnovil stav, který existoval před vrácením žádosti žalobci. To také správní orgán učinil a usnesením ze dne 1. 7. 2025 zrušil své sdělení o nepřijatelnosti žádosti žalobce o dočasnou ochranu. Současně žalobci vydal osvědčení dle § 5 odst. 5 Lex Ukrajina. Následně správní orgán přistoupil k meritornímu posouzení žádosti žalobce a měl zkoumat, zda jsou v případě žalobce splněny všechny zákonné podmínky pro udělení dočasné ochrany. Žalovaný postupoval dle § 3 odst. 1 Lex Ukrajina a článku 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. 3. 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „rozhodnutí Rady EU č. 2022/382“). V řízení bylo prokázáno, že žalobce splňuje nezbytnou podmínku, tedy že je státním příslušníkem Ukrajiny (předložil cestovní doklad vydaný Ukrajinou), a dále že před dnem 24. 2. 2022 pobýval na Ukrajině. Dle Platformy pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany (Temporary Protection Platform; dále též jako „TPD“) bylo zjištěno, že žalobce je držitelem oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany v Německu, nicméně sám uvedl a doložil, že se tohoto pobytového oprávnění v Německu vzdal. Pokud by žalobce nadále byl držitelem platného oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany v Německu anebo by jím už nebyl, nic to dle žalovaného nemění na tom, že i v případě, kdy již povolením nedisponuje, může jiný členský stát jeho žádost o povolení k pobytu odmítnout, resp. povolení nevydat. Směrnice 2001/55/ES totiž dle žalovaného předpokládá opakované vydání povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany pouze státem, v němž cizinec dočasné ochrany již požíval. Vzhledem k dikci § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina nemá správní orgán možnost volby a je povinen žádost o vydání oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany zamítnout, když z procesních důvodů již nemůže opětovně žádost žadatele vyhodnotit jako nepřijatelnou (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2025, č. j. 5 A

49/2025-32, jenž konstatoval nezákonný zásah i s odkazem na rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42). V souvislosti s aplikací § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina žalovaný odmítl dosavadní závěry správních soudů v tom, že citované ustanovení nedopadá na situaci, kdy cizinec již není držitelem platného oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě. Podle žalovaného znění citovaného ustanovení naopak dopadá na všechny cizince, kteří někdy v jiném členském státě získali oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany. Důvody pro neudělení dočasné ochrany vyplývají z § 9 zákona o dočasné ochraně, avšak zde stanovené skutkové podstaty nepokrývají situaci, kdy by již žadateli vydal jiný členský stát oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany. Podle žalovaného na takovou situaci reaguje až § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně, podle něhož se oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany cizinci odejme, jestliže mu poskytne dočasnou ochranu jiný stát. Analogické použití tohoto ustanovení pro zamítnutí žádosti o udělení dočasné ochrany, v situaci, kdy žadatel disponuje povolením k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, dle žalovaného již konstatoval rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27. Má-li tedy správní orgán ve smyslu § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně povinnost odejmout dočasnou ochranu cizinci, který získá dočasnou ochranu také v jiném členském státě, je tím spíše tento správní orgán oprávněn dočasnou ochranu neudělit, pokud je žadatel již držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě. V případě žalobce nepřicházelo v úvahu udělení dočasné ochrany ani z důvodu sloučení rodiny či z důvodu hodného zvláštního zřetele, proto žalovaný žádost žalobce o udělení dočasné ochrany zamítl, resp. oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany nevydal, když žalobce ještě před podáním této žádosti získal pobytové oprávnění v jiném členském státě EU. Nově vydané prováděcí rozhodnutí Rady (EU) č. 2025/1460 ze dne 15. 7. 2025 o prodloužení dočasné ochrany, zavedené předchozím prováděcím rozhodnutím Rady EU č. 2022/382, obsahuje dva nové recitály (úvodní ustanovení), které jsou určující pro výklad a aplikaci pravidel obsažených ve směrnici 2001/55/ES a v prováděcím rozhodnutí Rady EU č. 2022/382, kdy zejména vyjasňují obsah dohody členských států o neaplikaci článku 11 směrnice 2001/55/ES. Nové recitály prováděcího rozhodnutí Rady EU č. 2025/1460 slouží jen jako vodítko pro výklad, přičemž nejsou vázány na účinnost samotného prováděcího rozhodnutí, v jehož textu byly začleněny. Nové recitály nejsou součástí normativního textu tohoto prováděcího rozhodnutí, pročez nejde o retroaktivní působení právní normy a z tohoto důvodu je jedno, kdy žalobce podal žádost o dočasnou ochranu, zda před nebo po účinnosti tohoto prováděcího rozhodnutí Rady EU č. 2025/1460. Přijetím nového prováděcího rozhodnutí Rady č. 2025/1460 ze dne 15. 7. 2025 došlo v mezidobí k vyjasnění výkladu unijního práva. Vedle tohoto nového prováděcího rozhodnutí již nemůže obstát dosavadní judikatura správních soudů ve věcech nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu. Doporučeními, uvedenými v bodech 73 až 78 rozsudku NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, se v současnosti s ohledem na výše uvedené již nemůže žalovaný řídit, neboť od okamžiku přijetí prováděcího rozhodnutí Rady EU č. 2025/1460 je zřejmé, že závěry NSS v citovaném rozsudku, a také v související judikatuře správních soudů, nejsou správné. V posledně citovaném rozsudku NSS také dovodil, že cizincům, kterým náleží pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany, náleží i právo sekundárního pohybu v rámci EU či sekundární volba členského státu, tj. právo požádat a získat pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, kam se rozhodnou přesunout. Podle NSS tomu odpovídá povinnost členského státu vydat cizinci povolení

k pobytu z titulu dočasné ochrany (srov. závěry Soudního dvora EU ve věci C-753/23 Krasiliva). Právo sekundárního pohybu v rámci EU plyne z vyloučení aplikace čl. 11 směrnice 2001/55/ES členskými státy. Z nového prováděcího rozhodnutí Rady EU č. 2025/1460 ze dne 15. 7. 2025 však žalovaný naopak dovodil, že osobám, které již získaly pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v některém z členských států EU, již nesvědčí právo na získání tohoto pobytového oprávnění v jiném členském státě (např. zde v ČR). Nesvědčí-li těmto osobám takové právo, stěží se ho mohou dovolávat u soudu. Nové recitály prováděcího rozhodnutí Rady EU č. 2025/1460 jsou určující pro výklad směrnice 2001/55/ES a prováděcího rozhodnutí Rady EU č. 2022/382, včetně dohody členských států o neaplikování článku 11 této směrnice. Jelikož recitály netvoří normativní text, nelze hovořit o jejich retroaktivitě. Jsou pouze vodítkem k výkladu unijního práva, který měl být použit již od vyhlášení dočasné ochrany dne 4. 3. 2022. Jelikož nebylo možné z procesního hlediska vyhodnotit žádost žalobce opět jako nepřijatelnou, posoudil žalovaný jeho žádost meritorně a rozhodl neudělit mu dočasnou ochranu ze shora uvedených důvodů. Případná skutečnost, že žalobce již pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v Německu nemá, resp. toto již není platné, neznamená podle žalovaného, že by mu mělo být takové pobytové oprávnění vydáno v ČR. Žalobci nic nebrání v tom, aby opětovně požádal o vydání pobytového oprávnění z titulu dočasné ochrany v Německu. V závěru napadeného rozhodnutí poučil žalovaný žalobce o tom, že proti rozhodnutí může podat žalobu ke krajskému soudu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí dle § 17 zákona o dočasné ochraně.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce v podané žalobě nejprve shrnul genezi svého případu. Dále uvedl, že žalovaný setrvale nerespektuje ustálenou judikaturu správních soudů, a také ignoruje závěr rozsudku vydaného přímo ve vztahu k žalobci.
4. Žalobce podal žádost o dočasnou ochranu v ČR dne 21. 5. 2025. V té době byl držitelem pobytového oprávnění z titulu dočasné ochrany v Německu. Žalovaný označil jeho žádost za nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina. V návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze (konstatována nezákonnost zásahu žalovaného) žalovaný zrušil usnesením ze dne 1. 7. 2025 své předchozí sdělení o nepřijatelnosti žádosti žalobce o dočasnou ochranu. V rámci následného řízení byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, z nichž mimo jiné vyplývalo, že je stále držitelem dočasné ochrany v Německu. Žalovaný ovšem žalobce nepoučil o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně a ani jej nevyzval, aby v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě. Dne 13. 8. 2025 se žalobce dobrovolně vzdal v Německu povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, a také se vzdal veškeré sociální pomoci poskytované v Německu. Uvedené doložil doklady. Žalovaný přesto jeho žádost o dočasnou ochranu zamítl.
5. Mezi stranami není sporné, že žalobce je vysídlenou osobou podle § 3 Lex Ukrajina. Žalovaný však v rozporu s ustálenou judikaturou odmítá žalobci udělit dočasnou ochranu, protože ji měl dříve poskytnutou v Německu. Žalobce ale prokázal, že se této dočasné ochrany vzdal. Aktuální judikatura zastává názor, že dočasnou ochranu nelze odmítnout z důvodu, že ji cizinec již měl dříve udělenou v jiném členském státě. Tento právní názor byl opakovaně potvrzen v desítkách rozhodnutí NSS (např. rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, ze dne 8. 4. 2025, č. j. 9 Azs 20/2024-37, a ze

dne 30. 5. 2025, č. j. 21 Azs 57/2025-44). Současné ale platí, že nelze požívat práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech zároveň. V citovaných rozsudcích NSS podrobně popsal, jak má správní orgán postupovat, pokud obdrží žádost o dočasnou ochranu a zjistí, že ta je již poskytována v jiné členské zemi. Žalovaný by měl především směřovat k věcnému posouzení žádosti a ověřit, zda žadatel takovým oprávněním skutečně disponuje i k datu podání žádosti. Není-li tomu tak, měl by žalovaný dočasnou ochranu udělit. Postup žalovaného je v rozporu s unijním právem a vede k tomu, že žalobci je odírána možnost sekundární volby členského státu, v němž by mu měl být povolen pobyt z titulu dočasné ochrany.

6. Z aktuální judikatury jasně plyne, že pokud žadatel již nedisponuje oprávněním k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiné zemi a současně je vysídlenou osobou, nedopadá na něj jakýkoliv důvod pro odmítnutí jeho žádosti a neudělení mu dočasné ochrany v ČR. Žalobci tedy nebylo možné zamítnout jeho žádost o dočasnou ochranu s odkazem na § 5 odst. 7 Lex Ukrajina ve spojení s § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně z důvodu, že mu dříve poskytl dočasnou ochranu jiný stát. Na těchto závěrech nic nezměnilo ani přijetí nového prováděcího rozhodnutí Rady EU č. 2025/1460 ze dne 15. 7. 2025 o prodloužení dočasné ochrany (účinné od 13. 8. 2025). Ustanovení preambule v bodech 4 až 6 citovaného prováděcího rozhodnutí Rady EU č. 2025/1460 nejsou závazná. Nové prováděcí rozhodnutí také nic nemění na dosavadních závěrech NSS v jeho rozsudcích. Plyne z něj pouze to, že práva z dočasné ochrany nelze požívat ve dvou státech současně.
7. Závěry NSS ohledně možnosti ukrajinských uprchlíků přemístit svůj pobyt do jiné členské země se opírají zejména o společné prohlášení členských států o vyloučení aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Právě tato dohoda členských států o vyloučení čl. 11 směrnice je podstatná pro zodpovězení otázky, zda mají cizinci s dočasnou ochranou v jednom státě právo na sekundární přemístění se do jiného členského státu. Ze závěrů NSS lze také dovodit, že žádost o dočasnou ochranu nelze považovat za nepřijatelnou, pokud cizinec již dříve získal dočasnou ochranu v jiné členské zemi. Jeho žádost musí být projednána věcně a k jejímu zamítnutí lze přistoupit pouze tehdy, pokud by hrozilo, že bude čerpat práva z dočasné ochrany ve dvou zemích současně. K podobným závěrům dospěl také Veřejný ochránce práv v nedávném závěrečném stanovisku, v němž mimo jiné uvedl, že jednotlivec může požívat práva vyplývající z dočasné ochrany pouze v jednom členském státě s tím, že není přípustné požadovat související sociální dávky ve více státech současně. Od členských států se tak očekává, že se budou bránit vícenásobným registracím. Cílem není omezit sekundární mobilitu, nýbrž zabránit zneužívání systému.
8. NSS v rozsudku ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025 – 28, již odmítl názor žalovaného, že by nové prováděcí rozhodnutí Rady EU č. 2025/1460 ze dne 15. 7. 2025 cokoliv měnilo na dosavadních závěrech NSS. NSS dále konstatoval, že nové prováděcí rozhodnutí nijak normativně nezměnilo obsah dočasné ochrany. Cílem bodů 4 až 6 preambule tohoto nového prováděcího rozhodnutí je pouze potvrdit nemožnost získat práva spojená s dočasnou ochranou v několika státech současně. Nikoliv nemožnost získat dočasnou ochranu v jiné zemi. Žalobce dále v této souvislosti z uvedeného rozsudku NSS citoval, že preambule unijního aktu může upřesňovat obsah daného aktu a je důležitým interpretačním vodítkem. Nemá však právní závaznost a nemůže být uplatňována jako důvod pro odchýlení se od vlastních ustanovení dotčeného aktu, resp.

pro výklad ustanovení ve smyslu zjevně odporujícím jejich znění. Dosavadní judikatura kasačního soudu tedy zjevně ob stojí. Právu na sekundární pohyb držitelů dočasné ochrany se preambule nového prováděcího rozhodnutí Rady EU č. 2025/1460 nevěnuje.

9. Nové prováděcí rozhodnutí nezpochybňuje dosavadní výklad podávaný NSS. Nadále platí, že rozhodující okolností je faktický stav, tedy zda žadatel aktuálně požívá práva spojená s dočasnou ochranou také v jiném členském státě. V opačném případě mu musí být dočasná ochrana udělena.
10. Žalovaný se mylí, pokud tvrdí, že cizinci nelze dočasnou ochranu udělit v případě, že ji měl dříve v jiné zemi. Pokud se správní orgány přestanou řídit judikaturou správních soudů v obdobných případech, stane se jejich rozhodování svévolným a popírajícím základní zásady fungování veřejné správy. Právní stát je založen na zásadách právní jistoty a předvídatelnosti rozhodnutí státních orgánů. Judikatura NSS přispívá k této předvídatelnosti a sjednocuje výklad právních předpisů. NSS ve svém rozsudku pod sp. zn. 1 Azs 126/2025 mimo jiné na adresu žalovaného konstatoval, že v případě jeho rozhodování již jde o systémový nedostatek, který je zjevně projevem neochoty respektovat rozhodnutí správních soudů. Je žádoucí, aby žalovaný promítl závěry judikatury kasačního soudu do své praxe a místo množství opakujících se kasačních stížností ukončil nezákonné zásahy do práv jednotlivců.
11. V kontextu shora uvedeného má žalobce za to, že rozhodnutí žalovaného mu bezdůvodně upírá postavení držitele dočasné ochrany v ČR.
12. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
13. Současně s podanou žalobou žalobce soudu navrhl, aby vydal předběžné opatření. Tento návrh následným podáním revidoval tak, že měl na mysli návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. O těchto procesních návrzích soud samostatně nerozhodoval, místo toho bezodkladně rozhodl ve věci samé.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. V podaném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na své argumentaci, kterou již vyjádřil v napadeném rozhodnutí.
15. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu § 75 odst. 1 s.ř.s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.
17. Žalobce podal žádost o dočasnou ochranu v ČR dne 21. 5. 2025. V té době byl držitelem pobytového oprávnění z titulu dočasné ochrany v Německu. Žalovaný označil žádost žalobce za nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina. V návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze (konstatována nezákonnost zásahu žalovaného spočívající ve vrácení žádosti žalobci jako nepřijatelné) žalovaný zrušil usnesením ze dne 1. 7. 2025 své předchozí sdělení o nepřijatelnosti žádosti. V rámci následného řízení žalovaný ovšem žalobce nepoučil o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné

ochrany ve více členských státech a nevyzval ho, aby učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě. Dne 13. 8. 2025 se žalobce dobrovolně vzdal v Německu povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, a také veškeré sociální pomoci. Žalovaný přesto jeho žádost o dočasnou ochranu zamítl s odkazem na § 5 odst. 7 Lex Ukrajina a § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina o nepřijatelnosti žádosti dopadá podle žalovaného na všechny cizince, kteří již jednou získali v jiném členském státě oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany (bez ohledu na to, že již nejsou držiteli platného oprávnění k pobytu). Žalobce s postupem žalovaného nesouhlasí, podle něj neodpovídá české ani evropské právní úpravě a ani bohaté dosavadní soudní judikatuře. Dle žalovaného ale došlo přijetím nového prováděcího rozhodnutí Rady EU č. 2025/1460 ze dne 15. 7. 2025 (obsahuje dva nové recitály určující pro výklad unijního práva) k vyjasnění výkladu unijního práva, což má vliv na aplikaci institutu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu a tomuto bylo přizpůsobeno i rozhodnutí ve věci žalobce. Z nově vydaného prováděcího rozhodnutí Rady EU č. 2025/1460 vyplývá dle žalovaného, že dosavadní závěry NSS v jeho rozsudcích nejsou správné, a že tedy osobám, jež získali pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, již nesvědčí právo na získání takového oprávnění v dalším členském státě, tj. žalobci zde v ČR (právo sekundárního pohybu v rámci EU).

18. Krajský soud se ve svém posouzení zaměřil jednak na otázku, zda žalovaný respektoval právní názor plynoucí z rozsudku městského soudu, a jednak na otázku, zda mohl použít § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně způsobem, jakým ho použil. Nastínil také další možný postup žalovaného.

Žalovaný nerespektoval závazný pokyn plynoucí z rozsudku městského soudu

19. Soud již nebude v této věci rekapitulovat celý letošní judikatorní vývoj problematiky dočasné ochrany. Z již zhruba stovky rozsudků Nejvyššího správního soudu plyne jasný závěr, že *unijní právo dává osobám s dočasnou ochranou právo na sekundární pohyb*. Postup žalovaného, kterým odmítá vyhovět žádostem o povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v případech, v nichž cizinec o totéž povolení již požádal v jiném členském státě nebo tam takové povolení již obdržel, pak odporuje unijnímu právu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS, bod 70). Nejvyšší správní soud v právě citovaném rozsudku instruktivně tak, aby bylo jasné, jak má žalovaný v těchto věcech s různými možnými scénáři postupovat, vymezil určitou metodiku. Pro nyní zkoumanou věc jsou relevantní dva z těchto scénářů dalšího postupu (další citaci pro přehlednost upravil krajský soud):
 - „(...) 3. Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba již v minulosti obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě, avšak tímto oprávněním k okamžiku podání žádosti prokazatelně již *nedisponuje* (např. z důvodu, že bylo na žádost žadatele zrušeno). V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona [o dočasné ochraně] pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytové oprávnění vydat.
20. Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba *obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě* a toto pobytové oprávnění *je stále platné a trvá*. Ani v takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1

písm. d) zákona [o dočasné ochraně] pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat. Stěžovatel žadatele poučí o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Pokud bude žadatel na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v České republice, stěžovatel ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území České republiky dojde podle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění stěžovatel vydá držiteli dočasné ochrany oprávnění k pobytu. Naopak v případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve stěžovatel žadatele, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě. K tomu mu poskytne součinnost.

ad a. Jestliže žadatel učiní kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném členském státě a tuto skutečnost ve stanovené lhůtě doloží (například kopií aktu učiněného vůči orgánům původního hostitelského státu), stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu.

ad b. Stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu rovněž v situaci, kdy žadatel stěžovateli doloží, že učinil nezbytné kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě, avšak k jeho zániku dosud nedošlo z důvodu nečinnosti na straně orgánů tohoto členského státu. O této skutečnosti stěžovatel sám uvědomí orgány původního hostitelského státu a nezbytné údaje vloží do informačního systému TPD.

ad c. Pokud žadatel v přiměřené lhůtě nedoloží, že učinil kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském členském státě, stěžovatel žádost o poskytnutí dočasné ochrany zamítne.“

21. Městský soud v Praze (rozsudek ze dne 20. 6. 2025, č.j. 5 A 49/2025-32) v návaznosti na to v bodě 48 svého rozsudku uložil žalovanému, že žádost žalobce:

„bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek vydat pobytové oprávnění. Pokud je původní pobytové oprávnění stále platné a trvá, žalovaný žalobce poučí o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Jestliže bude žalobce na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v ČR, žalovaný ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území ČR dojde dle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění žalovaný vydá držiteli dočasné ochrany oprávnění k pobytu. V případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve žalovaný žalobce, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném hostitelském státě. K tomu mu poskytne součinnost.“

Tento pokyn, byť obsažený v rozsudku o zásahové žalobě, zavazoval žalovaného pro další řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2025, č. j. 1 Azs 242/2024-20, bod 24).

22. Žalovaný však tento pokyn městského soudu ignoroval. Nic z výše naznačeného postupu nebylo ve věci žalobce provedeno. Žalovaný pouze zrušil své sdělení o nepřijatelnosti žádosti. A dne 24. 7. 2025 vytiskl do spisu informaci z TPD, že žalobce má stále platné pobytové oprávnění z dočasné ochrany v Německu. Pak jen žalobce vyzval k seznámení se s podklady. Žalobce se po seznámení s podklady ještě obsáhle

k věci a podkladům vyjádřil, a také předložil: 1.) záznam z pohovoru ze dne 13. 8. 2025, v jehož rámci se vzdal v Německu statusu ochrany s tím, že o něj bude žádat v jiném členském státě, 2.) potvrzení Okresní rady Lauenburg se sídlem v německém Ratzenburgu ze dne 13. 8. 2025 o vzdání se žalobce povolení k pobytu ve Spolkové republice Německo podle směrnice 2001/55/ES o dočasné ochraně, 3.) prohlášení žalobce ze dne 11. 8. 2025 o vzdání se nároků na sociální dávky v Německu – přijato Úřadem práce Herzogtum Lauenburg (vše založeno ve správním spisu i s překladem do českého jazyka). Na to žalovaný samostatně nereagoval a vydal napadené rozhodnutí.

23. Nejprve tedy žalovaný nepoučil žalobce o nemožnosti čerpat práva plynoucí z dočasné ochrany ve více zemích Unie. Jakmile zjistil, že se v TPD německé povolení žalobce eviduje jako platné, tak se neměl spokojit pouze s tímto údajem. Není totiž stoprocentně průkazný. Navíc dne 15. 8. 2025, tedy těsně před rozhodnutím, žalobce předložil jednak potvrzení Okresní rady Lauenburg ze dne 13. 8. 2025 o jeho vzdání se povolení k pobytu ve Spolkové republice Německo podle směrnice 2001/55/ES o dočasné ochraně, podle kterého povolení k pobytu zaniká vycestováním, a to nikoliv pouze dočasným (§ 51 odst. 1 č. 6 zákona o pobytu „Aufenthaltsgesetz“) s tím, že cizinec je oprávněn požádat o ochranu v jiném členském státě EU; a jednak předložil prohlášení ze dne 13. 8. 2025 o vzdání se nároků na sociální dávky. Rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2025, č.j. 5 Azs 273/2023-27 (bod 43) upozorňuje, že:

„správní orgány ani soudy nemohou vycházet pouze z údajů obsažených v informačním systému členských států [TPD]. Ten totiž představuje pouhou pomůcku, kterou správní orgány členských států využívají k evidenci držitelů povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany. Na rozdíl od veřejných rejstříků (viz zákon č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěřenských fondů) však na něj nelze vztahovat princip materiální publicity.“

Žalobce tedy v řízení tvrdil a dokládal, že podle německého práva jeho německé oprávnění plynoucí z dočasné ochrany vycestováním zaniklo. Dle § 51 odst. 1 č. 6 zákona o pobytu „Aufenthaltsgesetz“ by mělo povolení k pobytu zaniknout ze zákona v případě, že cizinec vycestuje z německého území z důvodu, který není svou povahou pouze dočasný. Potvrzení o překročení hranice se předkládá příslušnému orgánu cílového státu. To vše mohl žalovaný ověřit u německých úřadů a přímo v německé právní úpravě (pokud ne z veřejných on-line zdrojů, tak např. dotazem na některý z příslušných německých orgánů). Uvedené však neučinil. Porušil tedy pokyn, který mu městský soud dal. Lze odhadovat, že žalobce se sice vzdal povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany vůči německým úřadům s tím, že je oprávněn požádat o tuto ochranu v jiném členském státě, ale už německé úřady neinformoval o skutečném vycestování z území, a proto bylo nadále uvedeno v TPD jeho formálně platné pobytové oprávnění v Německu, byť mohlo již ze zákona materiálně zaniknout. Popřípadě je také možnost, že aktuální informace o pobytovém oprávnění žalobce dle TPD již nebyla žalovaným zjišťována, neboť žalobce se vzdal povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany vůči německým úřadům až dne 13. 8. 2025.

24. Jak přitom městský soud zdůraznil, pokud by žalovaný po provedeném ověření zjistil, že německé pobytové oprávnění bez dalšího zaniklo, měl žalobci povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany udělit. To se však nestalo s ohledem na postup žalovaného, jenž nerespektoval závazný pokyn plynoucí z rozsudku městského soudu. Již proto byly naplněny důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného pro nerespektování závazného

právního názoru plynoucího z rozsudku městského soudu. Současně ale lze ve shora popsaném postupu žalovaného, resp. v jím vydaném rozhodnutí shledat i vadu řízení, když skutkový stav, který vzal správní orgán za základ rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (především v ověření platnosti či zániku německého pobytového oprávnění žalobce) ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Nové prováděcí rozhodnutí nic nemění na dosavadní judikatuře

25. Soud dále reaguje i na věcný obsah napadeného rozhodnutí. Ačkoliv žalovaný tvrdil, že nové prováděcí rozhodnutí bylo zlomovým bodem, který překonal dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu, tak z nedávného rozsudku NSS ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025-28, naopak vyplývá, že nové prováděcí rozhodnutí nic nezměnilo na dosavadních závěrech NSS. Cílem bodů 4 až 6 preambule nového prováděcího rozhodnutí je pouze potvrdit nemožnost získat práva spojená s dočasnou ochranou v několika státech současně a nikoliv nemožnost získat dočasnou ochranu v jiné zemi.
26. Nejvyšší správní soud připustil, že nové prováděcí rozhodnutí může mít vliv na výklad starého prováděcího rozhodnutí. Preambule unijního aktu může upřesňovat obsah ustanovení daného aktu a je důležitým interpretačním vodítkem. Na druhou stranu však Nejvyšší správní soud připomněl, že preambule nemá právní závaznost a nemůže být důvodem pro odchýlení se od vlastních ustanovení dotčeného aktu ani pro výklad těchto ustanovení ve smyslu zjevně odporujícím jejich znění (bod 12 zářijového rozsudku prvního senátu).
27. Klíčové naopak podle Nejvyššího správního soudu je, že nové prováděcí rozhodnutí nijak normativně nezměnilo obsah dočasné ochrany. Podle čl. 1 tohoto rozhodnutí došlo pouze k prodloužení dřívějšího právního rámce založeného již starým prováděcím rozhodnutím bez jakýchkoliv změn. Omezení sekundárního pohybu osob přitom umožňuje čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, jehož aplikace byla vyloučena. K jeho aktivaci nedošlo ani nyní. Je tak nadále relevantní dosavadní výklad Nejvyššího správního soudu (viz bod 13 zářijového rozsudku prvního senátu a bod 19 výše).
28. K bodům 4 až 6 preambule nového prováděcího rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že jejich cílem je potvrdit nemožnost získat práva spojená s dočasnou ochranou v několika státech současně, což vyplývá jak z textu preambule (členské státy by „s cílem zabránit vícenásobným registracím k dočasné ochraně měly zamítnout žádosti“ – viz bod 4 preambule), tak i z opakovaně potvrzeného vyloučení čl. 11 směrnice o dočasné ochraně (bod 5 preambule), na což navazuje shrnující bod 6 preambule. Také touto optikou ob stojí dosavadní judikatura kasačního soudu (bod 14 zářijového rozsudku prvního senátu).
29. Pokud žalovaný odůvodňuje svůj postup tak, že nenásleduje judikaturu správních soudů, a to odkazem na nové prováděcí rozhodnutí, pak to činí nesprávně a své rozhodnutí zatěžuje další nezákonností.

Žalovaný nemohl použít § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně

30. Postup žalovaného neomlouvá ani to, že nově použil § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně. Podle tohoto ustanovení se oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany odejme, jestliže cizinci požívajícímu dočasné ochrany poskytne dočasnou ochranu jiný stát. Je pravdou, že na toto ustanovení odkazoval shora citovaný rozsudek

pátého senátu (viz jeho bod 44). Žalovaný však zcela ignoruje kontext, v jakém pátý senát odkazoval na toto ustanovení. Potřeboval vysvětlit, že dává smysl vést správní řízení o otázce (trvajících) existence povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, tj. o naplnění podmínek k použití citovaného ustanovení. V bodě 44 totiž rozsudek pátého senátu nejprve zdůraznil, že:

„Žadatel (...) musí mít možnost se již před správním orgánem k tomu, že je veden v evidenci TPD jakožto držitel povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, vyjádřit a případně zpochybnit, že takovým povolením skutečně disponuje. Měl by mít také možnost se tohoto povolení, resp. práv z něj vyplývajících, za účelem získání povolení k pobytu v ČR vzdát, pokud to právní řád daného členského státu umožňuje. Takové možnosti ovšem žadatel vůbec nemá, pokud je mu žádost bez dalšího vrácena (...) jako nepřijatelná. Byť tedy Soudní dvůr nevyloučil odeprání udělení pobytu za účelem dočasné ochrany z důvodu existence téhož oprávnění v jiném členském státě, z jeho výkladu (...) vyplývá, že k tomuto účelu nelze použít procesní institut nepřijatelnosti žádosti (...). Naopak, i v případě, že správní orgán zjistí při podání žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že žadatel je veden v evidenci TPD jako držitel povolení k pobytu v jiném členském státě, je povinen takovou žádost přijmout, vést o ní řádné správní řízení, v jeho rámci poučit žadatele o jeho právech a v návaznosti na jeho případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, ke dni rozhodování správního orgánu, trvá.“

31. Nejde tedy o pomyslnou „novou cestu“, při níž by se nemělo uplatnit výše uvedené a shrnuté jádro dosavadní judikatury správních soudů, kterou by mohl žalovaný zcela opomenout. *Odporuje-li unijnímu právu, pokud žalovaný bez dalšího považuje za nepřijatelné žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, jestliže ho cizinec v minulosti obdržel v jiném členském státě (nezávisle na tom, zda stále trvá, nebo jestli žadatel podnikl kroky k jeho ukončení), pak odporuje unijnímu právu i to, že žalovaný ze stejného důvodu věcným rozhodnutím žádost zamítne a povolení k pobytu neudělí.* Na podstatě věci se tedy těmito závěry nic nemění.
32. Jediným myslitelným případem pro postup podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně, jenž by odpovídal unijnímu právu, by byla situace, že by cizinec trval na současné existenci dvou povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany ve dvou různých členských státech, žádného by se nevzdal, resp. u žádného by se neprokázal jeho zánik. To však nebyl tento případ žalobce.
33. Soud má také za to, že ze samotné dikce § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně jasně plyne, že může jít jen o situaci, v níž se oprávnění k pobytu cizinci odejme (viz shora), a nejde tak o ustanovení, podle něhož se cizinci oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany neudělí. K tomu jsou naopak jasně vymezeny podmínky a situace v § 9 citovaného zákona. K jejich naplnění ovšem v případě žalobce nedošlo.
34. Z jednání žalobce je zjevné, že netrvá na současné existenci českého a německého povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, ba dokonce se již vzdal německého pobytového oprávnění dne 13. 8. 2025 vůči německým úřadům, což také písemně doložil (viz správní spis). Vše také zopakoval ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí. Z předloženého potvrzení o vzdání se pobytového oprávnění v Německu z titulu dočasné ochrany vyplynulo, že by mělo podle německé právní úpravy pobytové oprávnění zaniknout vycestováním cizince, které nebude svojí povahou jen dočasné.

Potvrzení o překročení hranice musí být po příjezdu předloženo příslušnému orgánu cílového státu. Žalovaný však na veškeré tyto okolnosti v řízení a rozhodnutí nereflektoval, jak bylo potřeba.

35. Žalovaný tedy jednal nezákonně, pokud v této věci použil § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně v situaci, ve které ho souladně s unijním právem použít nelze.

Shrnutí a pokyn žalovanému pro další řízení

36. Na zbylé dílčí námitky žalovaného již podle soudu není třeba reagovat, protože jsou jen nekončící polemikou s jasnou judikaturou správních soudů. Tato polemika nemůže na jádru věci nic změnit (viz také body 16 a 18 zářijového rozsudku prvního senátu, bod 48 rozsudku městského soudu nebo naposledy výstižně stručný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2025, čj. 10 Azs 89/2025-21).
37. Žalobce správně namítal, že postup žalovaného v této věci vede k odepření jeho možnosti sekundární volby členského státu, v němž má mít povolen pobyt za účelem dočasné ochrany. Nadále přitom platí závazný pokyn plynoucí z rozsudku městského soudu (v jeho bodě 48). Je jasné, že žalobce chce práva plynoucí z dočasné ochrany čerpat v Česku. Žalovaný proto musí oficiálně ověřit, zda aktuálně podle německého práva tamější povolení k pobytu žalobce již neplatí. Výpis z TPD v tomto směru nepostačuje. *Jestliže touto cestou žalovaný zjistí, že německé povolení k pobytu žalobce neplatí, tak mu vydá povolení k pobytu, jak to požadoval již rozsudek Městského soudu v Praze.*
38. Jestliže by naopak po tomto ověření zjistil, že na základě německého práva tamější povolení žalobce z nějakého důvodu nezaniklo, tak mu dá možnost, aby to v přiměřené lhůtě vůči příslušným německým orgánům napravil, k čemuž mu poskytne případnou součinnost.
39. Nad rámec právě uvedeného si soud dovoluje ještě pro jistotu podotknout, že nepřehlédl, že v Lex Ukrajina je s účinností od 3. 9. 2025 nový § 5 odst. 1 písm. f). Žalovaný podle něj může shledat nepřijatelnou žádost o dočasnou ochranu podanou cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3 téhož zákona, tj. oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob. Žalovaný takové oznámení Evropské komisi na konci srpna zaslal (jeho znění je dostupné zde: <https://bit.ly/4ofyCwo>).
40. K příslušnému novelizačnímu čl. XVIII bod 3 zákona č. 314/2025 Sb., který k zakotvení této úpravy vedl, zákonodárce nepřipojil přechodné ustanovení. Pokud by snad proto žalovaný zvažoval toto ustanovení použít vůči žalobci, pak soud považuje za vhodné zde upozornit na to, že to může být velmi problematické z pohledu ústavního i unijního práva. Žalobce podal nyní hodnocenou žádost v květnu 2025. Použitelnost § 5 odst. 1 písm. f) zákona o dočasné ochraně se dá teoreticky zvažovat jen proto, že *žalovaný již opakovaně odmítl postupovat podle rozhodné judikatury správních soudů*. Lze pochybovat, zda by použití tohoto ustanovení, které míří na hmotněprávní posouzení žádosti, již neodporovalo zákazu pravé retroaktivity, obzvláště pokud zákonodárce použitelnost tohoto ustanovení neupravil adresným přechodným ustanovením.

41. Kromě toho se soudu jeví, že i tato novelizace není slučitelná s unijním právem. Podle čl. 25 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně členské státy přijímají osoby oprávněné požadovat dočasnou ochranu v duchu solidarity Unie. *Členské státy vyjádří číselně nebo v obecných rysech, jaká je jejich kapacita pro přijetí těchto osob.* Tyto informace se zařadí do rozhodnutí Rady uvedeného v článku 5 (tj. rozhodnutí, že se jedná o případ hromadného přílivu vysídlených osob). Po přijetí tohoto rozhodnutí mohou členské státy prostřednictvím oznámení Radě a Komisi oznámit další kapacity pro přijetí.
42. Čl. 25 odst. 2 stanoví, že dotčené členské státy zajistí ve spolupráci s příslušnými mezinárodními organizacemi, aby oprávněné osoby vymezené v rozhodnutí Rady, které se dosud nenacházejí na území Unie, vyjádřily svou vůli být přijaty na jeho území.
43. Čl. 25 odst. 3 dodává, že pokud počet osob oprávněných požadovat dočasnou ochranu *překročí* v důsledku náhlého a hromadného přílivu kapacitu pro přijetí uvedenou v čl. 25 odst. 1, pak *Rada neprodleně posoudí situaci a přijme vhodná opatření* včetně doporučení, aby daným členským státům byla poskytnuta další pomoc.
44. Podle krajského soudu tedy z čl. 25 zřejmě *neplyne*, že by *překročení kapacity pro přijetí mohlo být důvodem pro odmítání žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany.* Může to být spíše důvodem pro poskytnutí další pomoci na základě rychlého posouzení Rady a jejích opatření či doporučení.
45. Žalovaný přitom informoval Evropskou komisi „*pouze*“ o riziku vyčerpání kapacit, nikoliv o jejich skutečném vyčerpání, tj. o tom, že by počet osob oprávněných požadovat dočasnou ochranu *překročil* v důsledku náhlého a hromadného přílivu kapacitu pro přijetí, jak to předvídá čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně. *Tento krok navíc předpokládá uvedení přesných dat o tom, jak konkrétně a v čem konkrétně byly kapacity překročeny, resp. kapacity čeho byly překročeny (otázkou je, zda jde o kapacity procesní, přijímací, ve zdravotnictví aj.).* Ve společném celounijním systému dočasné ochrany nemůže jít jen o jednostranné a ničím dalším nepodložené tvrzení.
46. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o dočasné ochraně, ve znění od 3. 9. 2025, tedy neodpovídá unijnímu právu, což je dle krajského soudu jasné (*clair*) ze shora uvedených důvodů. Upravuje něco jiného, co směrnice nezná. Směrnice upravuje nastalé překročení kapacit a pro takový případ stanoví jiné důsledky. Zákonodárce tedy nesprávně pracuje s rizikem překročení „kapacit“ a propojuje ho s důvodem, jenž podle ustálené judikatury není slučitelný s unijním právem (tj. i s původním již neexistujícím povolením k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, resp. takovým dosud existujícím povolením, na němž ale cizinec netrvá a chtěl by ho ukončit, pokud by k tomu měl prostor).
47. Použití § 5 odst. 1 písm. f) zákona o dočasné ochraně, ve znění od 3. 9. 2025 by tedy bylo ve věci žalobce z mnoha důvodů problematické. Soud na toto upozorňuje s ohledem na procesní hospodárnost dalšího postupu žalovaného.

V. Závěr a náklady řízení

48. Rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Žalovaný nerespektoval závazný právní názor plynoucí z rozsudku Městského soudu v Praze. Kromě toho postupoval v rozporu s unijním právem. Proto soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.). V dalším řízení žalovaného váže právní názor vyplývající z tohoto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

49. Pokud jde o náklady řízení, tak žalobce sice byl úspěšným účastníkem řízení, ale žádné náklady řízení neuplatnil. Proto mu je soud nepřiznal. A žalovanému jako neúspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).
50. Pro úplnost soud dodává, že již samostatně nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě. Namísto toho bezodkladně rozhodl ve věci samé. Tím byl procesní návrh žalobce konzumován.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. října 2025

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně